

JAKUB BOUDA

AFORKALYPSA

Čelenka z peří

Svazek osmý

Dosud vyšlo:

- I   Aforkalypsa
- II   Aforkalypsa - Záhadný grimoár
- III   Aforkalypsa - Zdrhej, poutníče!
- IV   Aforkalypsa - Horší než oni
- V   Aforkalypsa - Tantrická síla
- VI   Aforkalypsa - Soumrak mágů
- VII   Aforkalypsa - Dáma z hvězd

© Jakub Bouda, 2021

© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2021

Typography © J. Tchenda Čerych, 2021

Obálka: Martin Sketchnito Šťastný 2021

Korektura: Martina Krešne 2021

Slovo autora

Někteří lidé si myslí, že jejich vrcholným snem je létat jako pták. Nechme je být. Sami doznají svého omylu, až jim někdo vyrve brka a udělá si z nich odznak náčelnictví. Zkrátka a dobře, smiřte se s tím, že nikdy nedostanete to, co skutečně chcete.

Věnováno všem utlačovaným lidem.

Prolog

Yorik rozlepil oči a zamžoural do vycházejícího slunce. To se odráželo ve sněhu, kterým byly vrcholky hor, kde Yorik zrovna ležel, doslova pokryté. Leč nebylo to slunce, ale Guzmánovo „horkýpít!“, co ho donutilo vstát a začít balit. Doba, během které měli všichni naštvaní vstřebat vzkypělou žluč, se chýlila ke konci. Teď byl nejvyšší čas postavit se ke všemu čelem a vrátit se do Nóblu, kde bude probíhat velkolepá svatba, plánovaná původně pro něj a Zadar. A Yorik věděl, že ať už se na věc dívá jakkoli, tentokrát tam nesmí chybět, jelikož jeho matka byla v pokročilém stádiu těhotenství, což znamenalo, že jeho otec, král Crabathor bude u konce s nervy a poslední, co potřebuje, je Yorikova absence. Yorik měl oba rodiče rád, ačkoli cit, který k nim měl, by se spíš dal popsat jako povinnost. Ale záleželo mu na nich, a to rozhodlo.

„Až to vypijem, dobalíme a padáme, jasný?“

„Počítám s tím,“ řekl Polar, přeměnil se v draka a protáhl si křídla. V okolí bylo najednou o dost méně světla.

„Letíme i pro Megan?“ zeptal se, když křídla zase složil.

„Jistě. Nemůže přece chybět na mé svatbě,“ odpověděl Yorik.

„Ne tvoje svatba,“ zafuněl Guzmán a mocnou prackou pěchoval sklizeň do obrovského vaku.

„Já vím,“ kývl Yorik, když si usrkl výtečné, horké kávy. „A proto tam musí být. Navíc jí dlužím omluvu.“

„Ty budeš omluvovat?“ divil se Guzmán.

„Jo,“ sykl Yorik.

„Maroduješ?“ dobíral si ho Guzmán.

„Hele, dej mi pokoj, ty lavino. Nepotřebuju nikoho, aby mi říkal, jak se mám chovat ke své holce.“

„Aha,“ přidal se s podivěním Polar. „Tak najednou je to zase tvoje holka. No to sem zvěďavej, jak se bude tvářit po tom, cos jí minule vysadil v poušti s tím, že si budeš brát jinou. Takovou tolerantní holku by chtěl asi každý.“

„No a já ji mám,“ řekl Yorik a vychrstl sedlinu do sněhu, ze kterého se zakouřilo. „A konec debat.“

Guzmán s Polarem se na sebe podívali. „Co myslíš ty, že udělá von, až ho poválíme ve sněh?“ zeptal se Polara Guzmán.

„Řeknu ti to takhle,“ zašklebil se Polar. „Až ustane ozvěna hromů, sletí se supi k našim krvavým zbytkům.“

„Jako fakt?“

„Ne,“ řekl s úsměvem balící Yorik. „Ale prdele bych vám nakopat mohl.“

„No jo, to tvoje nový bojový umění,“ zkonstatoval Polar.

„Není to bojový umění,“ nesouhlasil Yorik. „Je to něco víc. Vychází to z Kůň-fuň, ale je to mnohem, mnohem lepší. Využívá to sílu protivníka a také magii...“

„Jo, jo, my víme. Kráva mága,“ mávl unaveně křídlem Polar, až strhl menší lavinu. „Myslím, že už si o tom párkrát mluvil.“

„Každoden,“ přikývl Guzmán.

„Vidíte?“ rozzářil se Yorik. „A to je přesně důvod, proč bychom se měli vrátit mezi lidi. Už si lezeme na nervy.“

„Ty lezeš,“ zasmál se Guzmán a zavázal poslední pytel.

„Já hotovo, můžem vocaď vyjebat,“ dodal a nasadil

bezkonkurenční úsměv.

„Kdo tě tohle učí,“ řekl Yorik a podíval se káravě na Polara. Ten však zavrtěl hlavou, aby dal najevo, že od něj to Guzmán nemá.

„Tak nasedat, pánové,“ ukončil debatu o Guzmánově slovníku Polar. „Předpokládám, Yoriku, že po tom, cos tu všechno vykouřil, neletíš po svých, co?“

Yorik se jen usmál, popadl své rance a naskočil si.

1 – Svatba

Když se trmácíte na svatbu přes půl světa, abyste nakonec zjistili, že ten, kdo se měl ženit, se nežení a ani ten, co se žení, si nebere tu, která se měla vdávat, je lepší se neptat. Tím spíš, když tím, kdo se ženit měl, je mladý pán Yorik, princ aquilonský a na svůj věk velmi významný mág. No, aby ne, když jeho dědem není nikdo jiný než starý lišák Rumbnitz a ten kluk s ním tráví celé dny od svých prvních krůčků. Jediná věc, která je důležitá, je ta, že vám po cestě někdo nabídne koupel, dobré víno a svatební hostinu nikdo nezrušil. Prostě uděláte nejlíp, když se opláchnete, vytvoříte si alkoholem na tváři nějaký přijatelný úsměv a půjdete se přecpat k tabuli. Je to o dost míň nebezpečné než klást záludné otázky. Navíc, všimli jste si někdo té zubaté opice?

Akolyta, který kvůli té události přijel až z Nepijthómu, se naposledy rozhlédl po přítomných, a když na něj královna kývla, začal.

„Králi Crabathore, královno Neferfe, dovoluňte, abych s vaším svolením položil otázky snoubencům a navždy tak spojil jejich životy.“ Tázané královské duo kývlo.

„Pak se tedy ptám tebe, Pyšto z Gabrety, zda si dobrovolně bereš zde přítomnou Teroru, dceru Ghostraktora, za svou manželku a budeš jí vždy oporou, dokud vaše srdce budou bít?“

„Ano,“ odpověděl Pyšta.

„Dobrá tedy. Pak zbývá jen optat se tebe, Teroro, dcero

Ghostraktora, zda i ty si dobrovolně bereš zde přítomného Pyštu z Gabrety, který je ochoten tvou lásku opětovat, a budeš ho podporovat, dokud vaše srdce budou bít?“

„Ano,“ vydechla Terora a zeširoka se usmála. Bylo to to poslední, co jí chybělo k dokonalosti. Nádherné bílé šaty zdobené perlami se na ní třpytily a byly v určitých partiích tak nabrané, aby ještě více podtrhly Terořiny přednosti. Většina mužů od nich odtrhávala oči jen po ostrých syknutích, kopancích do holení, a i tak jen se značnou rozmrzelostí.

„Výborně, draží moji. Vaše slova budiž zaznamenána a od této chvíle buďte známi jako...“ akolyta několikrát otočil pergamen v prstech, „...jako Terora...“

„s modrou!“ ozvalo se. Akolyta se však nenechal rozhodit a pokračoval, „...dcera Ghostraktora a Pyšta...“ „...s tvrdym!“ napověděl někdo z davu.

„...z Gabrety,“ dokončil rozpačitě větu akolyta. „Nyní jste manželé.“

Shromážděný dav propukl v jásot. Většina z nich nevěděla, kdo je Terora a už vůbec nikdo, kdo je Pyšta z Gabrety, ale když se na náměstí peče několik volů, jsou detaily nepodstatné.

Pak se přední řady proměnily v šourajícího hada a jaly se blahopřát novomanželům. Jako první šla Daurora, matka nevěsty, jediného zbylého dítěte z trojčat. Utřela si hřbetem ruky slzu radosti, chytila Teroru za tvář, políbila ji a Pyštu poklepala na rameni. Byla šťastná.

Následovala ji kulaťoučká královna Neferfe s králem Crabathorem, jehož doplňoval věrný stín Yull. Za nimi se už hrnul Rumbnitz v závěsu s Jenikem a Yorikem. Ostatní už se řadili tak, jak na ně přišla řada.

Byl tu větrem ošlehaný a národem milovaný vládce Erotreje Umejtés v prosté námořnické košili s rozparkem. Samozřejmě i se svou ženou, na předloktí nesoucí svého ani ne ročního následníka. Ratolest měla na hlavě pirátský šátek a snažila se dásněmi rozdtit otcův Ank. Za nimi kráčel Hanzek, zvolený vládce Lichánu, oděný do nádherně zdobené rudé tógy se zlatým vyšíváním, doprovázený nádhernou Zas´run, oblečenou v přiléhavých černých šatech ze závoju. Za nimi se blížil otec Sarkastik, který vedl již ovdovělou Reginu. I on byl nádherně nazdobený a jednoduchá volná tóga mu v mírném větříku pleskala o nohy. Nechyběl do krajek navlečený K´Albi v závěsu s Tím, co řve jako hovado, který naopak zhrdnul veškerými svršky, krom kalhot. Ale nebyl jediný, kdo se dostavil v tradičním oblečení.

I fakediamondští králové Tygridas a Adydas dorazili jen v kožených bederních rouškách a s nachovým pláštěm. To Tygridova manželka Viktorie, to byla jiná. Její šaty zářily jako slunce. Jemné plisování na hrudníku spolu se stuhou, utaženou v pase, z ní dělaly touhu každého muže. Její šaty mohly zastínit jen její šperky, a to také dělaly. Koneckonců, na co chcete být královnou, když byste se nemohla předvést alespoň v takovýto den.

Hned za nimi se dralo kupředu klubičko několika bohyň, v čele s Adorité. I jejich róby byly jedním slovem úchvatné, jak už to u bohyň bývá. Všechny ale měly stejný střih a lišily se od sebe jen jiným odstínem. Vypadaly jako sestry. Nebo družičky. A látka, ze které šaty byly, nebyla rozhodně dílem lidských rukou. Šaty stále držely formu, nemačkaly se, a přestože více odhalovaly, než skrývaly, dodávaly bohyním náležitou úctu a samozřejmě pozornost všech mužů.

Jako další se davem prodrali dva berberští náčelníci Tytam a Tysem. Oba složili novomanželům k nohám pytle s výběrovou kávou, uklonili se, oba políbili naprosto šokovaného Pyštu a pozpátku, s hlavami sklopenými k zemi, se opět vedrali do davu.

Pak už došlo konečně i na Zadarky. Una se snažila příliš okatě nešklebit, ale moc jí to nešlo. Kyselý výraz ztratila až v okamžiku, kdy jí Dua provrtala žebra loktem. Nasadila místo něj výraz roztrpčený, až zlostný. Když procházela nejmladší z nich, Tria, kolem šokovaného Pyšty, štlpla ho povzbudivě do tváře se slovy: „Jsem za tebe šťastná.“

Pyšta, navlečený do slavnostní uniformy strážce Babího hradu, což byly kožené kalhoty, jednoduchá košile bez límečku a krátký kabátec, jen přikývl a už inkasoval další gratulaci od Aknell, Polara, Apofise a Guzmána, což mu ve skutečnosti vyvolalo orosení zad mnohem víc, než když zjistil, že mu gratuluje šlechta. A Terora, ta se upřímně usmívala a při pohledu na zástupy gratulantů odhadovala, kdy do sebe s Yorikem hodí první korbel.

Ona se přece vdává. Kdy jindy už by se měla u všech bohů, kteří tu navíc i někde možná jsou, zlejt, když ne dneska? Pyšta má taky určitě svůj plán, jak rychle skončit s drzkou v louži. A zatímco hlavou jí ujížděl vlak myšlenek, zjistila, že před ní stojí poslední gratulant.

Kukulín před ní stál, prohýbal se v zádech, jelikož držel obrovskou truhlu a s bradou přimáčknutou na víko se snažil usmívat. Když ho Terora oslovila, položil truhlu na zem a ohnutého hřbetu využil k divadelní pokloně.

„Naše milá seržantko, tohle jsme si s chlapama dovolili jako nějakou tu výbavu, abyste jako nemuseli žrávat z jednoho ešúsu.“

Terora i Kukulín vyprskli smíchy. Pyšta jen nechápavě zvedl obočí.

„Děkuju, Kukulíne. Vyříd' chlapům, že děkuju i jim a že se za váma později zastavím. A my se teď půjdeme tuhle s Pyštou znemožnit k obědu.“

Oběd probíhal různě a na různých místech. Významní hosté, tedy především ti, co zastupovali nějaký titul, byli z rodiny či patřili k magické klice, byli usazeni v palácové jídelně, kterou snad někdo kdysi vystavěl právě k takovému účelu. Neuvěřitelně dlouhý stůl připomínající podkovu se doslova prohýbal pod nánosy rozličného jídla, čemuž neodolal Jenikus a snažil se pozřít co nejvíce pokrmů, než mu v tom Adoritě zabránil slovy, že by měl více dbát na své tělo. Nenechala si vysvětlit, že právě to dělá.

Kolem stolů neustále pobíhala armáda služebníků, nosící další a další dobroty, nad kterými se všichni jen

rozplývali. A zatímco Terora s Pyštou, svázání slibem a nadměrným bryndákem se snažili navzájem jeden druhého nakrmit alespoň polévkou, zbytek honorace se cpal, až se hory zelenaly. Jednotlivé chody byly notně zapíjené vínem, které bylo na místě čepováno rovnou ze sudu. No a všichni bez ustání řvali další a další přípitky.

Sudy s vínem, pivem a další lahve s jistě ohnivým obsahem byly naskládané podél stěn, na kterých visely výjevy z historie Aquilonie. A jelikož Crabathor nebyl malicherný a ani Neferfe dosud nenašla pro místnost využití, usmíval se ze zdí mimo jiné na všechny přítomné i Conan. Nutno říct, že pohled na jeho svalnatou postavu třímající v jedné ruce meč a v druhé hlavu muže, jenž byl vyobrazen na trůně o obraz dřívě, byl impozantní. Ale jen málokdo si výzdoby všímal a všichni se soustředili na obírání kostí a uleptávání pohárů mastnými prsty.

V další jídelně, jež se nacházela v suterénu paláce, seděli další hosté, kteří byli sice vážení, nicméně jejich původ či rodová linie jim nezajistili křeslo mezi elitou. I ti se ovšem cpali, jako by neměl být zítřek a pokud ano, tak rozhodně prostí všeho toho jídla, které by bylo škoda nechat zkazit. Víno ale bylo stejně chutné a stejně silné jako o několik pater výše, takže i zde panovala výtečná nálada.

Další a poslední stoly stály na samém palácovém nádvoří. Šlo o obyčejné dřevěné konstrukce, přes které byly přehozeny látky v barvách Aquilonie. Lahůdky už nebyly tak vybrané, víno tak lahodné, ale rozhodně bylo natolik silné, aby nakročilo vítěznou nohou a do setmění

dokázalo porazit většinu přítomných. A že se tu nacházela různorodá společnost. Tak především tu byl zástup bojovníků AFORu. Všichni u sebe měli i v tento den zbraně, což ovšem nikoho nepohoršovalo, protože oni přece mají zbraně vždycky. Pak tu byla Aknell z Bělehradu, jak se nyní vyčištěné, přemalované a upravené sídlo jmenovalo. Do rytmu a tance vyhrával idol všech, Ležíš, nyní lehce zarostlý, připomínajíc poustevníka. A když už mluvíme o hudbě, je třeba zmínit i tanečnický.

Třeba ta nádherná slečna ve žlutých šatech, vonící létem, tančila ve více než přátelském obětí s princem Yorikem, protože ten se po několika zvědavých dotazech, proč to tedy není on, kdo se žení, vypařil mezi své. A teď si užíval pomalých a ladných tónů, během kterých mohl tisknout v náručí svou Megan. Byla mu vším a na výrazu v jeho tváři to bylo znát. Věděl, že to není na dlouho, a proto si každý taneční krůček, každý letmý i neletmý dotek, každé otření tváře o tvář, užíval.

Všiml si toho i jeho věčný parťák Guzmán, strčil loktem do Polara, a když i ten významně přikývl, oba se zhluboka napili. A pak ještě jednou a znova, protože na svatbě nepotřebujete k pití důvod. Je to svatba. To si nakonec někdo vždycky šeredně odskáče. Ženich zejména. Pokud to nejste vy, o to líp. Na zdraví!

Slavilo se, tančilo a pilo. Hlavně pilo. Už dávno měl večer přejít v noc, ale zdálo se, že dnešek nikdy neskončí. Méně otrlí hosté už dávno pochrupevali pod stoly, několik strážných drželo dámám vlasy a Umejtés,

hrající si v prstech s Ankem se jen potutelně usmíval. Když ovšem po několika dalších dlouhých hodinách usoudil, že už to stačí, pustil Ank z ruky a nad Nóblem se rozhostila tma.

Terora si konečně vydechla. Nemohla se dočkat. Podle tradice nesměla odložit šaty až do soumraku a ten jako naschvál ne a ne přijít. Jakmile nebe zhaslo, odložila pohár a s úlevným výrazem ze sebe strhla šaty. Nyní vydechl zbytek stolu a držel bez dechu, dokud si neoblékla svou obvyklou košili s vestičkou.

„Děláte, jako byste nikdy neviděli kozy,“ řekla Terora a chopila se dalšího poháru.

„Ale jo,“ řekl Rumbnitz. „Tvoje máma pro dobro země dokonce jednou boxovala nahoře bez,“ smál se starý čaroděj.

„Vážně?“ vyprskla Terora víno, čímž skropila mokem z hroznů nejbližší osazenstvo.

„No jo, ale už je to dlouho,“ zamyslel se starý čaroděj.

„Moc dlouho. Asi by nikdo nechtěl, aby to udělala znovu.“

„Moc mě nesar, ty sprostáku,“ houkla na Rumbnitze Daurora a vlepila mu přátelský pohlavek.

„Že ses nikdy nesvěřila, mami?“ blýskla po ní očima Terora.

„To je AFOR, holka. Děláš, co musíš,“ ušklíbla se Daurora a vzala si fajfku, kterou jí podal Rumbnitz.

„Já doufám, že ty nikde boxovat nebudeš,“ řekl Pyšta a tázavě se na svou zbrusu novou ženu podíval.

„Neboj,“ uklidnila ho Terora a chytila se za své vnady.

„Tohle je odteď jenom tvoje.“

„No a co naše děti?“ namítl se smíchem Pyšta.

Rumblitz v ten moment málem spolkl fajfku. Guzmán si zakryl tlapami tvář v očekávání nějakého výbuchu a Yorik vrhl jednoduchým kouzlem na oba novomanžele kužel světla.

„Jaká dramatická chvíle,“ pošeptal Jenikus vedle sedícímu Sarkastikovi.

„Ano, to bude, jestli ten pitomec ještě něco řekne,“ odvětil též šeptem mnich.

„Jestli s nima chceš sedět doma, máš je mít,“ řekla po chvílce ticha Terora.

„Aha. My teda nebudeme mít děti?“ ptal se čím dál zmatenější Pyšta.

„Ale budeme. Hned jak se naučíš vařit a starat o domácnost.“ Odněkud ze tmy zazněl virbl.

Pyšta se postavil – a bylo vidět, že tak činí už na velmi vratkých nohou – a na jeden zátah vypil zbytek vína z korbely.

„Tak v tom případě tě žádám, abys mě doprovodila do ložnice. Myslím, že tam máme nějakou povinnost týkající se poskvrněného prostěradla.“

„Ohohó!“ zahučel Rumblitz. „To je chlap!“

„To se hned uvidí,“ řekla Terora a povstala, aby se nechala Pyštou doprovodit na lože.

„Otázka je, kdo ho čím poskvrní,“ řekl Sarkastik a s úšklebkem se zadíval na kymácejícího se Pyštu.

„Taky si asi půjdu lehnout,“ řekl Jenikus.

„Asi?“ podivil se Rumblitz. „Ty si půjdeš lehnout určitě.“

Ne nadarmo už támhle Adorité hodnou chvíli přešlapuje.“

„Ty si jako myslíš, že...“ načal větu Jenikus.

„Jeniku?“ ozvalo se z místa, kde se Adorité nacházela.

„Takže dobrou,“ mávl Rumblitz znuděně rukou.

„Jestli jdeš spát, tak já ještě ne,“ zakřičel Jenikus směrem k Adorité. Virbl se znovu ozval.

„Jedna vzpoura za druhou,“ zkonstatoval Rumblitz a dolil všem okolo sebe z ohromného džbánu. „A všechny vás to bude mrzet,“ dodal a zašklebil se. „A kde je vůbec Yorik?“ řekl nakonec a rozhlédl se kolem sebe.

„Yorik má myslim trochu náskok,“ řekl Polar. „Ten už svý prúsery žehlí.“

2 – Vy jste se zbláznili!

Yorik ležel na zádech v opuštěné palácové zahradě a levou rukou objímal k němu se tulící Megan. Druhou ruku měl složenou pod hlavou a jen tak mlčky pozoroval hvězdy.

„Jsou krásné, že Yoriku?“ zašeptala Megan a zavrtala mu tvář do hrudníku.

„To ano. Chtěla bys nějakou?“

„Co bych s ní dělala?“

„Mohla bys ji zahanbit svou krásou,“ odpověděl jí Yorik.

„Hm. To by mohla být zábava,“ odušila Megan.

„Bude, slibuji,“ řekl Yorik a volnou rukou sáhl do tmy.

Pak udělal pohyb zápěstím, jako když trháte hrušku a na dlani mu svítila malá hvězda. Místo, kde před chvílkou svítila na obloze, bylo prázdné. Napřáhl ruku před sebe a položil si hvězdu na břicho. „Jestli chceš, můžeš jí dát jméno,“ řekl pak a trochu se nadzdvihl, aby mohl Megan políbit.

„Jsi velký mág,“ řekla Megan a polibek opětovala.

„To určitě jsem, ale ne kvůli tomuhle,“ řekl Yorik a proměnil hvězdu ve zlatý prášek, který pak odfoukl do tmy.

„Budeme někdy spolu, Yoriku?“ udeřila na citlivé místo z ničeho nic Megan.

„Jsme spolu teď,“ odpověděl Yorik a dál hleděl do tmy.

„Ty víš, jak to myslím,“ řekla smířlivě Megan.

„A ty víš, že to nevím,“ odpověděl Yorik a posadil se.

„Ale můžu ti slíbit, že se budu skutečně snažit.“

„Tak to mi úplně stačí,“ řekla Megan a zahrnula ho polibky.

***

Bylo několik dní po svatbě a první hosté se začínali balit a připravovat na cestu domů. Ale ne všichni. Někteří seděli či postávali v přijímacím sále a čekali na Rumblytze, který je sem svolal. Nečekali ale dlouho. Během chvilky se otevřely dveře a jimi prošel starý čaroděj, následován věrným nekromantem a princem.

„A vida, jste tu všichni,“ řekl Rumblytz a posadil se na trůn. „Nebudu zdržovat. Máme problém a potřebujeme pomoc. Hlásí se někdo dobrovolně?“

„A co je to za problém?“ zeptal se Hanzek.

„Změní to tvoji ochotu pomoci, když ti to řeknu?“ utrousil Rumblytz. „Ale protože vidím vaše nerozhodné tváře...“ slítoval se Rumblytz nakonec. „Máme nějakou práci v Cerro Gondo, takže by se nám hodil slušný kapitán s lodí a pár odvážných mužů. Takových, co nestojí nad hrobem,“ dodal, když si všiml Sarkastika, jak vypjal hrud'.

„Na jak je to dlouho?“ zeptal se Umejtés.

„Těžko říct. Máš něco v plánu?“

„Mám,“ připustil Umejtés. „Chystám se svému synovi předat Ank, což jde jen při zatmění Slunce, a to podle všeho bude s nástupem zimy. A pak až zase za několik desítek let. Rád bych Ank ale předal teď.“

„Je k tomu nějaký důvod?“

„Ano. Už mám toho vstávání za tmy po krk. Ať teď

vstává mladej. Stejně je vlastně většinou už vzhůru.“

Rumblitz se usmál. „Chápu. Tak ho vem s sebou. Někdo další?“

Nakonec se dohodli, že výpravu uskuteční v následujícím složení. Rumblitz, Jenikus, Yorik, Guzmán, Kukulín a Umejtés s posádkou. Terora s Pyštou byli rázně odmítnuti, stejně jako velmi zklamany otec Sarkastik. Crabathor jen smutně koukal a kdyby mohl, stál by mezi prvními. Bohužel ho teď čekala mnohem náročnější bitva. Polar dostal za úkol dopravit Megan zpět do Galeje a nespouštět ji po celou dobu z očí. Zbytek shromážděných mužů byl po zralé úvaze propuštěn, protože jak správně podotkl Jenikus, menší skupina nebude tak nápadná. A tak se všichni zase rozešli do svých komnat, aby se připravili na cestu domů nebo do neznámé krajiny, každý podle svého.

***

„Vy jste se úplně zbláznili,“ křičela Umejtésova žena Frappé, když jí delegace vedená Rumblitzem přišla oznámit své rozhodnutí. „Chcete to malý, nevinný dítě vláčet, bohové vědí, jak dlouho, po moři?“

„Nechceme, ale nemáme jinou možnost,“ opravil její domněnku Jenikus.

„Už chápu, proč Umejtés říkal, že takovou bandu bláznů jsem ještě neviděla. Měl pravdu! Jste banda bláznů. Jdu za královnou. Také bude co nevidět matka, takže mi bude rozumět.“

„Skvělý nápad,“ přikývl Yorik. „Měli bychom počkat na rozhodnutí královny. S tím rozhodně souhlasím.“

„No alespoň vy, princí, že máte trochu rozumu,“ řekla Frappé a vyrazila s vyhrnutými šaty do schodů.

Yorik počkal, dokud nezmizí v paláci.

„Tak na co čumíte? Padáme. Než se ta fúrie vrátí!“

Muži se na sebe podívali a pak se rozprchli, jako když do nich střelí.

„Ona mě vážně zabije,“ funěl do běhu Umejtés s ratolestí přitisklou na prsou.

„Stávaj se horší věci,“ řekl Jenikus a nadhodil si vak s věcmi, který mu při běhu klouzal z podpaží.

„Mistře Yoriku,“ ozvalo se princí za zády.

„Má odpověď zní ne, Sarkastiku. Už jsme to probrali nejmíň tisíckrát. Jsi moc dobrý přítel na to, abys zemřel v nějaké zakopané prdeli.“

„Mistře Yoriku,“ začal znovu o něco plačtivěji mnich. „To mi nemůžete udělat. Celý život jsem žádný život neměl. Až když mi osud přinesl vás, se to změnilo. A teď díky vám vím, co je to žít. Bohužel už mi i tak moc dní nezbyvá a tohle je patrně jediná šance, jak se podívat na Cerro Gondo. Každý by měl jednou vidět Cerro Gondo. Neodpírejte mi tu možnost. Nechci umřít, aniž bych to viděl na vlastní oči.“

Yorik chvíli Sarkastika probodával očima, jako by nevěděl, zda ho nemá radši sám spálit na prach a ušetřit sobě i jemu mnoho nepříjemností. Nakonec vyzáblého muže plácl po rameni.

„Jsi otravný starý žok, nasáklý vínem. Ale máš pravdu.“

Nebudu se chovat jako žena. Skoč si pro bágel a můžeš vyplout s námi.“

„Jistě, mistře. A protože je mi známa vaše taktika, mám už sbaleno,“ řekl Sarkastik a otočil se k Yorikovi zády.

Na zádech měl dvěma koženými pruhy připevněný objemný pytel. „Nebudu riskovat, že mě tu necháte jako tu nebohou erotrejskou ženu.“

„Rád vidím,“ řekl Yorik, „že jsi stále stejně mazaný.“ Pak Sarkastikovi uhnul z cesty, aby mohl po prknech vyběhnout na palubu.

„Jo a Sarkastiku!“ zavolal za ním princ Yorik.

„Ano, mistře?“

„Udělej mému dědovi společnost. Víš, jak nesnáší lodě.“

„Jistě. Proto na ně furt leze,“ zašklebil se mnich.

„Dvě mouchy jednou ranou,“ zasmál se Yorik, když mu došlo, že právě vytrestal oba starce. Uměl si představit to napětí v jejich kajutě. Ačkoli nic není tak hrozné, když je na lodi dost pití. A o to se postaral už včera v noci, když usnula Megan. Veškeré nevytřené zásoby nechal přesunout na Umejtésovu loď. A nejen to. Také spoustu knih, protože on, zatímco ostatní zase budou zvracet, bude studovat. Byl na sebe pyšný.

***

Krvesaj vystoupal po schodech až na vrchol obřadní budovy. Jeho plíce vydávaly zvuk, jako když obyčejní pastevci foukali do těch svých dutých klacíků. Ale on to zvládne. Zvládl to včera, zvládne to i dnes. A určitě i zítra. Když Zářící dá. A proč by nedal. Copak každé ráno, před jeho příchodem nešplhá až sem, po těch

zatracených schodech a nehrbí tu svůj hřbet, dokud se nezjeví? Jistě si ho musel Zářící všimnout. A i kdyby ne, ví o něm. Zářící ví všechno. Tvrdí to velekněz Chilama, takže to musí být pravda. To on komunikuje s bohy, včetně Zářícího.

Krvesaj se předklonil a dotkl se prsty špiček svých nohou. Pak se s rozpaženýma rukama narovnal a vydechl. Při hlubokém nádechu se opět sklonil, a tak několikrát dokolečka. Výstup až sem nahoru byl namáhavý, zejména pro něj, pro člověka, který se tu nenarodil. Krvesaj byl z nížin daleko odtud a sem byl ještě jako dítě násilně doveden. Pravděpodobně by skončil někde k smrti vyčerpaný na jedné ze staveb, kdyby si jeden z kněží nevšiml jeho dobré paměti. Dobrá paměť je důležitá, když chcete celý den předříkávat modlitby. Ne, že by malý chlapec mohl dělat něco takového. Nikdo by slovům z jeho úst neuvěřil, ale dost to pomáhalo jeho zachránci, který už svou paměť pomalu ztrácel. A tak Krvesaj předříkával modlitby a jeho mentor je po něm opakoval. Bylo pak více než logické, že po smrti mentora zůstal v církvi, a nakonec zaujal i jeho místo.

A tak je tu. Jako každé ráno. Přivítá Zářícího a vrátí se dolů ke své práci. Ne že by se nějak lišila od této, ale tam dole přece jen není vzduch tak řídký. Chystal se právě poskládat do polohy, ve které je nutné vítat Zářícího, když se tam objevil ten muž. Byl jedním slovem divný. Jeho tvář jako by probleskovala a střídaly se v ní dva různé obličej. A přestože si byly celkem podobné,

byly tak jiné. Krvesaj automaticky sáhl za záda, kde za šerpou nosil obětní nůž. Muž se ale jen usmál a posadil se na jeden z obětních kamenů.

„Klid, chlape,“ promluvil nakonec ten muž. „Není čeho se bát. A i kdyby ano, mě zabít nemůžeš. Jsem jeho posel.“ „Čí posel?“ vyhrkl zmateně Krvesaj. „Jeho,“ odpověděl muž a ukázal prstem na obzor, kde se skvěla světlejší linka, neklamný to jev, že se Zářící blíží.

„Nevěřím ti,“ řekl Krvesaj.

„To jsem ani nečekal. Předpokládám, že bys chtěl nějaký důkaz?“

„Jistě.“

„Dobrá. Kdybych nebyl ten, za koho se vydávám, měl bych u sebe tohle?“ řekl muž a za záhadí vylovil malou sošku.

„Ale to je přece...“ vyhrkl Krvesaj zděšeně.

„Ano, je,“ potvrdil muž. „A vybral jsem si tebe, abych ti to ukázal.“

„Mně? Jak to? Proč?“ zahrnul muže otázkami Krvesaj.

Muž se shovívavě usmál a zároveň jeho tvář zvažněla.

„Protože velekněz je prohnílý do morku kostí. To ty se každý den zbožně plahočíš až sem a vítáš Zářícího, zatímco on se dole povaluje a hoduje na plodech, které sklídil někdo jiný. Jsi to ty, kdo dělá všechnu tu špinavou práci kolem obětí. Jsi to ty, v jehož srdci plane skutečná víra. Nejvyšší kněz je darebák, který svými hříchy zahubí tuto zem.“

„Ale...“ zkusil něco namítnout Krvesaj, než ho ten muž přerušil mávnutím ruky.

„Vím, na co myslíš. Jak je to možné, že? Byl jsi někdy u Stěny záznamů?“ Krvesaj přikývl.

„A co jsi tam zjistil?“

„Je tam nakreslen celý náš život,“ odpověděl Krvesaj.

„Ano? A dokázal by sis vzpomenout na konec té pověsti?“

„Ano. Jednoho dne náš lid rozzlobí Zářícího a ten už se neukáže.“

„No ano, ale proč se to stane? Proč se Zářící rozzlobí?“

„Protože nejvyšší kněz nedokáže ochránit artefakt před cizáky a jejich armádou.“

„Ano!“ zvolal muž a zatleskal. „A oni už jdou, příteli. Muži z jiného světa. Už tu kdysi byli a nyní přichází znovu. Některá prorocství znají muže, který je vede, pod jménem První.“ Krvesaj se otřásl. On znal příběhy o Prvním. Bylo v nich mnoho krve a mnoho bouří. Může to mít souvislost s nedávnými otřesy?

„Jo, ten zemětřás k tomu patří,“ pronesl mimoděk ten muž. Krvesaj pozvedl zrak, prohlédl si muže a uvěřil. AbBa tu víru cítil. Cítil i malou sílu, která ho zalila. Jistě, na ohnivý déšť to ještě nebylo, ale nějaké to malé kouzlo by už jistě svedl. „Něco ti ukážu,“ řekl a levou rukou udělal do vzduchu kružnici. Ta se vyplnila všude přítomnou mlhou, a když zase zmizela, mohl Krvesaj pozorovat hořící zbytky celé plošiny, na které se rozkládalo jeho město Wat´a.

Hořící plošina byla poseta mrtvými, snad dětskými těly. V dáli stálo několik mužů. Byli dost nemožně oblečení. Zahaleni do dlouhých sukňů, natažených až k ramenům,

stáli na náhorní plošině a sledovali tu zkázu. Jeden z nich byl hodně starý. Bílý vous mu vlál ve větru, stejně jako jeho vlasy. Zdálo se, že něco říká kulatému muži vedle sebe a další muž, mnohem mladší, než oni, najednou ukázal směrem k Zářícímu. A pak Zářící zmizel. Ihned na to se scéna změnila. Plošina zůstala, zmizely mrtvoly, nahradily je zlaté sochy a nekonečný had složený z tisíců se klaněl před trůnem svého nového vládce. Ten měl kolem hlavy zlatou čelenku znázorňující paprsky Zářícího. Ale ne! Vždyť to jsem já, pomyslel si Krvesaj, když kružnice ukázala detail vládcovy tváře. Pak zafoukal svěží vítr a všechny vidiny odvál.

„Tak co?“ řekl AbBa. „Co z toho bys viděl radší?“

„To je přece jasné,“ řekl Krvesaj. „Co pro to musím udělat?“

„Nic moc,“ řekl s šibalským úsměvem AbBa. „Musíš přesvědčit ostatní lidi, že jsem vás přišel zachránit.“

„Ale to hlavní kněz nikdy nedopustí,“ řekl polekaně Krvesaj.

„O to už se postarám,“ odpověděl AbBa. „Ty běž a pověz o mně dalším lidem. A všechny je zítra přiveď s sebou.“

